FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT JEAN MISCHO
fremsat den 9. oktober 1990 *

Høje Domstol.

1. Kommissionen har i sag C-39/88 nedlagt påstand om, at det statueres, at Irland har tilsidesat forskellige bestemmelser, hvorefter medlemsstaterne er forpligtet til at meddele visse oplysninger om fiskerivarer.

2. Jeg begrænser mig til en omtale af de særlige bestemmelser, Kommissionen har påberåbt sig, og tillader mig i øvrigt at henvise til retsmøderapportens redegørelse for alle de i sagen omtvistede regler.

Kommissionens første klagepunkt

3. Kommissionen gør med sit første klagepunkt gældende, at Irland har tilsidesat artikel 11, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 3796/81 af 29. december 1981 om den fælles markedsordning for fiskerivarer (EFT L 379, s. 1, herefter benævnt »grundforordningen«), der indeholder følgende bestemmelse:

»I hele det tidsrum, hvor orienteringsprisen finder anvendelse, meddeler medlemsstaterne Kommissionen de noteringer, der konstateres på de repræsentative engrosmarkeder eller i de repræsentative havne for varer med de kendetegn, som er lagt til grund for fastsættelsen af orienteringsprisen.«

4. Artikel 1 i Kommissionens forordning (EØF) nr. 3598/83 [1] angiver mere præcist, hvori denne pligt for medlemsstaterne består. Bestemmelsen [2] lyder således:

»1) De i artikel 11, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 3796/81 omhandlede meddelelser skal for hver af de under A, D og E i bilag I til samme forordning anførte varer og for hvert repræsentativt marked eller hver repræsentativ havn indeholde følgende:

a) gennemsnitsprisen på markedsdagen:

— for hver vare

og

— for den varekategori, der er grundlag for orienteringsprisens

* Originalsprog: fransk.

1 — Kommissionens forordning af 20.12.1983 om meddelelse af noteringerne for fiskerivarer og om opstilling af listen over repræsentative markeder og havne (EFT L 357, s. 17).

2 — Som ændret ved Kommissionens forordning (EØF) nr. 3473/85 af 10.12.1985 om ændring, især som følge af Spaniens og Portugals tiltrædelse, af forordning (EØF) nr. 3598/83 om meddelelse af noteringerne for fiskerivarer og om opstilling af listen over repræsentative markeder og havne (EFT L 333, s. 10).

fastsættelse, vejet efter de mængder, som er blevet afsat

b) de samlede landede mængder af den vare og den under litra a), andet led, nævnte kategori, som er blevet afsat;

c) den samlede mængde, som er taget tilbage fra markedet.

2) Meddelelserne sendes til Kommissionen pr. telex den 10. og den 25. dag i hver måned for de perioder, der vedrører henholdsvis anden og første halvdel af den omhandlede måned, og hver dag, såfremt der er risiko for en krisesituation eller forstyrrelser på markedet.«

5. De omhandlede meddelelser af oplysninger skal for Irlands vedkommende udelukkende vedrøre de i bilag I til grundforordningen under A nævnte varer. Kommissionen har anført, at det påståede traktatbrud er en følge af, at sagsøgte kun meddeler den de omhandlede oplysninger én og ikke to gange om måneden.

6. Irland har ikke bestridt, at det forholder sig som anført af Kommissionen, men gør gældende, at de oplysninger, den tilstiller Kommissionen, er passende i forhold til formålet med at meddele dem, som er at gøre det muligt for Kommissionen en gang om året at fremsætte forslag til Rådet med henblik på fastsættelsen af orienteringspriserne for de nævnte varer.

7. Sagsøgte har desuden forklaret, at det ikke med det lille antal fiskeriinspektører, det råder over, og det store antal havne og landingspladser for fisk i Irland er i stand til at meddele de omhandlede oplysninger to gange om måneden. Irland har i øvrigt flere gange under forhandlingerne om de på området gældende forordninger oplyst, at det har overordentlig vanskeligt ved at opfylde sin forpligtelse i så henseende.

8. Irland har endvidere i retsmødet henledt Domstolens opmærksomhed på, at nævnte forordning nr. 3598/83 med virkning fra den 1. januar 1991 afløses af Kommissionens forordning (EØF) nr. 1106/90 af 18. april 1990 om meddelelse af oplysninger i forbindelse med den fælles markedsordning for fiskerivarer (EFT L 111, s. 50). I denne forordnings artikel 2 er det bestemt, at medlemsstaterne for hver af de i bilag I til grundforordningen under A nævnte varer skal meddele den månedlige gennemsnitspris, og ikke som tidligere hver fjortende dag gennemsnitsprisen på markedsdagen.

9. Hermed kan det siges at være godtgjort, at denne meddelelse af oplysninger to gange om måneden ikke virkelig har været nødvendig for at markedsordningen kunne virke efter hensigten. Det står dog fast, at Irland før sagens anlæg kun meddelte oplysninger én gang om året, og at det således heller ikke ville have opfyldt sine forpligtelser ifølge den nye forordning, såfremt denne allerede var trådt i kraft.

10. Under alle omstændigheder kan det ikke bestrides, at de forpligtelser, der skulle opfyldes ifølge den ældre kommissionsfor-

ordning, også gjaldt Irland i det tidsrum, der er taget i betragtning i sagen. Og når gyldigheden og anvendeligheden af de af sagsøgeren påberåbte bestemmelser ikke, som det er tilfældet i nærværende sag, er bestridt, vil Domstolen blot kunne tage bestemmelsernes ordlyd til efterretning og fastslå, at de ikke er blevet fulgt.

11. Selv om det bevistes, at traktatbruddet ikke har haft negative følger for markedsordningens effektive gennemførelse, er det ikke hermed udelukket at fastslå, at det foreligger. Jeg tillader mig vedrørende spørgsmålet herom at henvise til mit forslag til afgørelse af d. d. i sag C-209/88, Kommissionen mod Den Italienske Republik.

12. Sagen må derfor afgøres i henhold til Domstolens faste praksis, hvorefter

»en medlemsstat ikke kan påberåbe sig bestemmelser, fremgangsmåder eller forhold i sin nationale retsorden til støtte for, at forpligtelser og frister ifølge fællesskabsretlige regler ikke overholdes« [3].

13. En afgørelse på linje hermed foreligger med den netop afsagte dom af 14. juni 1990, Kommissionen mod Den Italienske Republik (sag C-48/89, Sml. s. I-2425), i en sag, hvor sagsøgte ligesom i nærværende sag havde påberåbt sig vanskeligheder med iværksættelsen af retsaktens krav om, at visse oplysninger skulle meddeles Kommissionen. Dommen stadfæster Domstolens tidligere praksis, hvorefter

»praktiske vanskeligheder, der viser sig på det stadium, hvor en fællesskabsretsakt skal gennemføres, kan ... ikke retfærdiggøre, at en medlemsstat ensidigt undlader at overholde sine forpligtelser« [4].

Kommissionens andet klagepunkt

14. Kommissionen havde i stævningen også gjort gældende, at der forelå en tilsidesættelse af grundforordningens artikel 11, stk. 3, hvorefter

»medlemsstaterne... hvert kvartal [meddeler] Kommissionen engrossalgspriserne i det foregående kvartal for de i bilag IV, under B, omhandlede varer, som er nedfrosset om bord og på land«.

15. De nærmere regler for medlemsstaternes opfyldelse af denne forpligtelse er angivet i artikel 2 i nævnte forordning nr. 3598/83.

16. Kommissionen havde imidlertid kun gjort dette klagepunkt gældende for oplysninger om varer nedfrosset om bord. Sagsøgte har gjort gældende, at der dermed er tale om en »teknik, der ikke er blevet anvendt i Irland eller på irske fiskerifartøjer før 1988«, og Kommissionen har derfor for så vidt frafaldet klagepunktet i retsmødet.

3 — Jf. bl. a. dom af 3.10.1984, Kommissionen mod Den Italienske Republik (sag 254/83, Sml. s. 3395).

4 — Jf. bl. a. dom af 7.2.1979, Kommissionen mod Det Forenede Kongerige (sag 128/78, Sml. s. 419), og dom af 7.2.1973, Kommissionen mod Den Italienske Republik (sag 39/72, Sml. s. 101).

Forslag til afgørelse

17. Jeg foreslår herefter Domstolen at statuere, at Irland — ved ikke på de foreskrevne tidspunkter at fremlægge de i artikel 11, stk. 1, i forordning nr. 3796/81 og i artikel 1 i forordning nr. 3598/83 foreskrevne oplysninger — har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til disse bestemmelser. Da Kommissionen hermed har fået medhold i en del af sin påstand, mens den har hævet sagen, for så vidt angår en anden del, uden at den irske holdning har berettiget dette, bør hver part efter min mening pålægges at betale sine egne omkostninger.